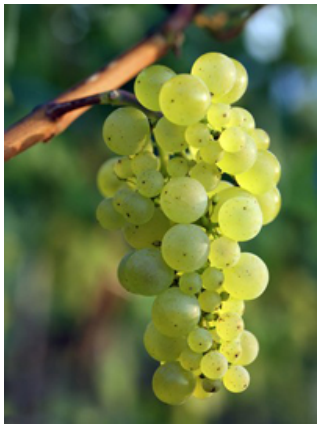

**„Itt van az Ősz, itt van újra,
s szép, mint mindig énnekem”**

írja szeretett költőnk, iskolánk névadója, Petőfi Sándor egyik versében.

De vajon mitől lehet szép az ősz? Talán a megszelídült, langyos napsugaraktól? Vagy talán a roskadozó, édes-zamatos szőlőtőkétől? Vagy a finom almától, szilvától, körtétől? Vagy a sokat ígérő, zörgő héjú diótól? Biztosan valamennyi finomság hozzájárul ahhoz, hogy szépnek és gazdagnak tartjuk az őszt.

Ilyenkor azonban nemcsak a gyümölcsösökben, de a szántóföldeken is igen sok a tennivaló. A szorgos gazdák begyűjtik egész nyári munkájuk terméseit: betakarítanak. Krumplit, sárgarépát, petrezselymet, kukoricát, káposztát. Elvermelik, elraktározzák valamennyit, hogy a hideg téli napokon embernek, állatnak egyaránt legyen élelme.

A káposztát megsavanyítják, betapossák, hogy mire kezdődik a disznóvágás, legyen alapanyag a finom toroskáposztához.

Manapság, a fagyasztószekrények- és ládák világában, bármikor leölhetik a hízót, de régen ezt a munkát András-napkor, azaz november 30-án kezdték. Ekkorra már nem voltak legyek, befejeződött a betakarítás, megsavanyodott a káposzta, s kiforrott a bor. Minden adott volt a disznótorhoz.

Történelmi borvidékeinken legnagyobb őszi munka a szüret. Sok helyen több hétig is eltartott, s a végét mindig szüreti felvonulással és szüreti bállal ünnepelték meg.

Régen az esküvőket is szüret után tartották. Ekkor jobban ráért mindenki, az ételek, sütemények is jobban elálltak a hűvösebb időben, no meg volt bor, lehetett mulatni, táncolni.

De az őszi természet színpompás leveleiről még nem is ejtettem szót! Mintha a nyári virágok színeit vették volna kölcsön a falevelek. Ha tehetitek, sétáljatok az őszi erdőben, és gyönyörködjetek a páratlan látványban, mert ha elszalasztjátok, egy egész évet kell várnotok, hogy legközelebb megnézhessétek!

Bozsó Gizella tanárnő